

κολοσιαίτος. Διπλοῦν σιδηροδρομικὸν σύμπλεγμα καὶ σύμπλεγμα ποταμίων ὁδῶν ἐξυπηρετοῦσι τὸ ἐμπόριον αὐτῆς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Ἡ Μόσχα εἶναι πατρὶς πλειάδος διαστίμων ποιητῶν καὶ φιλολόγων· τοῦ Ποῦσκιν, τοῦ Λερμοντώφ, τοῦ Γκριμποεδώφ, τοῦ Ὀστρόβσκη, τοῦ Δοστογιέβσκη, τοῦ Χέρζεν καὶ τοῦ Κάτωφ.

Ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη μεγάλως ἠνύνησαν τὰς περικυκλούσας αὐτὴν ἐξοχάς, ἡ μονὴ Τρόϊτσα, τὰ μοναστήρια Δουνκόβ καὶ Νοβοσπασκία, τὰ δάση Μαρίνα καὶ Σοκολνίτσκιη πρὸς Β, τὰ δάση Πετρόβα καὶ τὸ ἄλσος τῆς δασονομικῆς Ἀκαδημίας πρὸς Α, τὸ ἄλσος καὶ τὸ ἀνάκτορον Νεσκούτσνιη καὶ ὁ λόφος τῶν Στρουθίων πρὸς ΝΔ, τὸ περίπτερον καὶ τὸ ἄλσος Πετρόβσκη πρὸς ΒΔ. προκαλοῦσι ἅμα τῇ ἐναρξί τῆς θερινῆς ἐποχῆς μεγάλην συρροὴν εἰς τὰ τῶν προαστείων τόπια.

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΟΣΜΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑ.

Πικροστενάζ' ὁ ἄνθρωπος, βαρυδογκᾷ ἡ φύσις,
καὶ τρέμ' ἡ γῆ ὑπὸς 'ς τ' οὐρανοῦ τὴ φοδερὴ κατάρα·
παντοῦ λαχτάρα καὶ σφαγὴ καὶ τρόμος βασιλεύει.
Ὡς τῆς ἁμαρτίας τὸν βυθὸ ὁ κόσμος βυθισμένος
τὴν ἀρετὴν ἠλυσμένην, ἀρνῆθη τὸν Θεό του.
Τοὺς ὁμοίους τῶν οἱ ἄνθρωποι πωλοῦνε δὴν τὰ κτήνη,
καὶ ἡ κακία φοδερὴ τὸν κόσμον κυριεύει.
Λυσσομανοῦν οἱ δαίμονες, δὴν λύκοι πεινασμένοι,
καὶ σπείρουν μῖσος εἰς τὴν γῆ καὶ πάθη διασκορπίζουν.
Ὡς τῇ Ρώμῃ τὴν κυρίαρχο, βασιλίσσα τοῦ κόσμου,
ἕνας τὸν ἄλλον σφάζουσε οἱ πρῶτοι εὐπατριῶται
κ' αἱματοδόφονται παντοῦ οἱ καρποφόροι κάμποι.
Βαρεῖα στενάζ' ὁ ἄνθρωπος, τοῦ Πλάστου τὴν κατάρα
τόσους αἰῶνας φέρωντας 'ς τὴν δυστυχίῃ του ῥάχι.
Τὴν πλάσι καταπόνεσε βαρεῖα ἡ ἁμαρτία,
καὶ γέρνει κάτω τὸν λαιμὸ δὴν καταδικασμένη.
Ἀνθρώπου χέρι ἀδυνατεῖ τὴν πλάσι νὰ λυτρώσῃ.

* *

Πέρασαν χρόνοι ὁ Θεὸς ὀπλάγχθησθε τὴν πλάσι.
Ὡς τῇ μυριευλογημένῃ γῇ, 'ς τοῦ Ἰσραὴλ τὴ χώρα,
ἐκεῖ π' ἀνθοῦν τὰ λούλουδα χειμῶνα καλοκαίρι
καὶ ἡ δροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ τὰ χόρτα ἀντρίβει,
'ς ἕνα χωριό, μικρὸ χωριό, μιὰ κόρη φτωχοπούλα,
ὡδὴν τὸ ῥόδο εὐμορφῇ κ' ἄθωα δὴν τὸν κρίνο,
ἀναθραμμένη 'ς τοῦ Θεοῦ τὴν πίστι τοῦ μεγάλου,
ὡδὴν τὴν Εὐὰ ἰσκερὴ κ' ἄκακν δὴν ἐκεῖνῃν
ὅταν ἐπρωτοπλάσθηκε ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὰ χέρια,
μιὰ τέτοια κόρη δροσερὴ, μυριοχαριτωμένη,
μιὰ μέρα ποῦ γονατιστὴ προσεύχονταν 'ς τὸν Πλάστη
κ' ἡ μυστικὴ τῆς δένδρις δὴν εὐωδία λιθάνου
'ς τὸν οὐρανὸ ἀνέβαινε, ὄραμα εἶδε θεῖο.
Ἀνοίχτηκε ὁ οὐρανός, κ' ἄγγελος λευκοφόρος
λουλουδι εἴφερε 'ς αὐτὴν δροσάτο, μυρωδάτο,
καί: Χαῖρε κόρη, Μαριάμ, τῆς εἶπε, θὰ γεννήθῃς
τὸν λυτρωτὴ τῆς κτίσεως, γιὰτ' ὁ Θεὸς τὸ θέλει.

* *

Ἡσύχασαν οἱ πόλεμοι, ἐσίγησ' ἡ ἀντάρα·
θαρρεῖς κοιμᾶται ἡ δύσχι ἡ γῆ, ἡ οἰκουμένη,
δὴν στρατιώτης ὕστερα ἀπ' τῶν μαχῶν τῆς ἡμέρας.
Κατὶ μεγάλο γίνεται καὶ θ' ἀκουσθῇ ἀξάφνου
καὶ θὰ ταράξῃ βασιλεῖς καὶ θὰ συγχίσῃ ἔθνη.
Ὅλοι ἐλπίζουν, —τί; — κανεῖς καλὰ νὰ πῇ δὲν ἔξυρει.
Ἐλπίζουν ὅπως τᾶκουσαν κ' ὅσον ὁ νοῦς τοὺς φθάνει
καὶ ὅπως ἡ παράδοσι τοῦ ἔθνους τῶν τὸ λέγει.

Ὁ Αὐγουστος 'ς ὅλην τὴν γῆ μονάρχης βασιλεύει
καὶ τάγρυπνο τὸ βλέμμα του τὸν κόσμον προστατεύει.

* *

Γλυκεῖα βραδεῖα, 'ς τὸν οὐρανὸ φεγγοβολᾷνε τᾶστρα,
γλυκοχαράζ' ἀνατολή, κρυφογελά ἡ φύσις,
μαργαριτάρια τῆς δροσιᾶς γλυκοφιλοῦν τὰ χόρτα
καὶ τᾶστρο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ λαμπρὰ ἀνταναικλοῦνε·
σιγὴ ἀγέρι τοῦ βουνοῦ χαϊδεύει τὰ λουλούδια·
χαμογελάει αὐγερινὸς καὶ κρυφοδλέπ' ἡ πούλια.
Μ' ἀπ' ὅλα τᾶστρα πλεῖο πολὺ ἕνα καινούργιο ἄστρο,
δὴν διαμαντόπετρα λαμπρὴ ἴσα μ' αὐτὸ μεγάλην,
ἀχτίδες ρίχτει φωτειναῖς δὲ μιὰ σπηλιὰ ἐπάνω.
Ὡς ἕνα χωράφι παρεκεῖ τὰ πρόβατα κοιμοῦνται,
πλὴν ἀγρυπνοῦνε οἱ βοσκοὶ καὶ παίζουν τὴ φλογέρα
κ' ὁ ἦχος τῆς ὀσθαλὸς τᾶρνάκια 'ποκοιμίζει.
Μὲ μιὰς ἀνοιγ' ὁ οὐρανός, ἀστράφτει, ξαναστράφτει,
καὶ ποταμὸς φωτόχρυσος π' ἀνατολή δὲ δύσι
τὸ ἄπειρο στερέωμα τὸ διασχίζει ὅλο.
Καὶ βλέπουν τότε οἱ βοσκοὶ ἀγγέλους λευκοτέρους
νὰ καταβαίνουν καὶ γλυκὰ νὰ ψάλλουν μ' ἁρμονία:
Ὡς τὴν γῆν εἰρήνη, καὶ χαρὰ 'ς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

* *

Μέσα δὲ σπηλῆο κάθεται μυριόχαρῃ Παρθένα
καὶ 'ς τὴν ἀγκάλη τῆς βαστᾷ χαριτωμένο βρέφος.
Κύκλος φωτὸς τὴν κορυφὴν τοῦ βρέφους στεφανώνει,
καὶ λάμπει ἀπ' τὰ μάτια του ἡ θεϊκὴ του χάρις.
Αὐτόνα ἐπερίμενε τόσους αἰῶνας τώρα
ἐλπίζοντας ὁ ἄνθρωπος ὁ καταπονεμένος.
Γεννήθηκε, ὠθήκαμε! Γεννήθηκε, χαρῖτε!
Μία μᾶς δίδει διδαχὴν μεγάλην: Ἀδελφώθητε!

Ἐν Κεσσάνῃ, τῇ 25 Δεκεμβρίου 1891.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΦΙΛΑΝΘΙΔΗΣ.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ.

* *

Α'.

Πρωτοχρονιά! γλυκεῖα βραδεῖα
καὶ νύκτα μυρωμένη!
ποῦ μὲ ἀνήσυχον καρδίαν
καθεὶς σε περιμένει.

Ποῦ δὲ προσμένουν τρυφερὰ
ὀλόχαρα παιδάκια
μ' ἄθωα παιδικὴ χαρά,
μὲ χίλια τραγουδάκια.

Γλυκεῖα εἶσαι δι' αὐτά,
εὐλογημένη ὥρα,
ὅπου θὰ πάρῃ διαλεκτὰ
καθένα χίλια δῶρα.

Παιγνίδια καὶ ζαχαρωτά
καὶ κούκλαις καὶ γλυκύσματα,
ὀπωρικά λαχταριστά
καὶ χίλια δὴν χαρίσματα.